

**Predigt am Sonntag „Trinitatis“, 7.6.2020,
Erlöserkirche Düsseldorf (SELK)
Pfr. Gerhard Triebe**

4. Mose 6,22-27:

کتاب اعداد باب ۶ آیات ۲۲ الی ۲۷

۲۲ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت:

۲۳ « هارون و پسرانش را خطاب کرده، بگو: به اینطور بنی اسرائیل را برکت دهید و به ایشان بگویید:

۲۴ « یهوه تو را برکت دهد و تو را محافظت نماید.

۲۵ یهوه روی خود را بر تو تابان سازد و بر تو رحمت کند.

۲۶ یهوه روی خود را بر تو برافرازد و تو را سلامتی بخشد.

۲۷ و نام مرا بر بنی اسرائیل بگذارند، و من ایشان را برکت خواهم داد.»

اعضای گرامی ، هنگامی که از مردم پرسیده می شود که چه چیزی در این مدت که محدودیت های ایجاد شده توسط بیماری کرونا بسیار مهم است؟ بسیاری پاسخ می دهند: ارتباط انسانها . در همه جا گفته می شود که فاصله خود را حفظ کنیم. ما دیگر نباید به یکدیگر دست دهیم ، یکدیگر را در آغوش بگیریم ، در بسیاری موارد حتی چهره خود را نشان نمی دهیم. "فاصله اجتماعی" به عنوان شکل جدیدی از تعامل محترمانه با یکدیگر تبلیغ می شود. ما می توانیم با منطق خود این موضوع را درک کنیم ، اما با قلبمان مشکل داریم. زیرا ما تنها موجوداتی عقلانی نیستیم. ما همچنین به ارتباط نزدیک ، لبخند دوستانه ، یک کلمه محبت آمیز نیاز داریم. کودکان نیز این خُلع عاطفی را تجربه می کنند ، حتی اگر از لحاظ ظاهری چیزی از خود بروز ندهند. "تمیز بودن و سیر بودن" برای ما بزرگ ترها نیز برای داشتن یک زندگی مناسب کافی نیست. ما همچنین به توجه و تشویق همه جانبه محتاج هستیم. ما

در کلیسا آن را خصوصاً در برکات تجربه می کنیم. هنگامی که در نزدیکی خداوند هستیم ،مورد توجه مهربانانه او ، محافظت و مراقبت او که وعده داده شده است. خدا فاصله خود را با ما حفظ نمی کند ، بلکه می خواهد با ما ، در زندگی شخصی و خصوصی ما خود را دخیل کند. بنابراین نعمت و برکت فقط تشویق و تشویق نیست ، "برکت" ، همانطور که کتاب مقدس راجع به آن توضیح داده ، "تأیید و نجات خدا است ، که " آستانه یا سر حد "گفته می شود ، یعنی اگر فرد برکت یابد. در یک وضعیت جدید آزاد و رها می شود ". تا حدودی ، برکت شکاف بین پرستش و زندگی روزمره را پر می کند. آنچه در طول مراسم پرستش جشن گرفته شد ، در یک نعمت و برکت خلاصه می شود و به عنوان تشویق خداوند در راه رسیدن به هفته جدید داده می شود. به عنوان یک تشویق از طرف خدا - نه فقط یک آرزوی تقوی و ایمان داری . خداوند از نزدیکی خود با ما صحبت می کند ، به ما قول می دهد که ما را همراهی می کند ، که او در آنجاست و به ما اهمیت می دهد. بنابراین نعمت فقط یک کلمه یا یک آرزو نیست - نزدیک بودن و همدم بودن را ایجاد می کند.

ما هر روز یاد می‌گیریم که کلمات می‌توانند ما را به روش‌های مختلفی به یکدیگر نزدیک کنند. چند بار در روز "خداحافظی" می‌کنیم بدون اینکه به معنی این کلمه توجه کنیم. اما وقتی خداحافظی جهت خوابیدن، خداحافظی با مادر بزرگ‌ها یا مادر بزرگ‌ها یا پدر و مادر، و همین‌طور از دوستانی که دور زندگی می‌کنند، چقدر متفاوت است و با هم تفاوت دارد. پس "خداحافظ" معنی خیلی خاصی می‌گیرد. این بیش از یک آرزو می‌شود، یک دعا می‌شود: "خدا به ما توفیق دهد که ما دوباره شما را ملاقات خواهیم کرد!"

برکت، این کلمه در "آستانه"، نزدیکی و رابطه خاصی ایجاد می‌کند. همانند برکاتی که خداوند به خانواده‌ها و کاهن داد، در این برکات محبت خاصی ابراز می‌شود. عهد عتیق در اینجا کاملاً به صورت انسانی از آنچه برکت نام دارد صحبت می‌کند: خداوند که چهره‌اش در بالاتر از ما می‌درخشد. وقتی او ما را می‌بیند لبخندی بر چهره‌اش می‌درخشد. او خوشحال است که ما در آنجا هستیم و به او تعلق داریم. وقتی پدر به فرزند خود لبخند می‌زند و هنگام بازگشت او به خانه، او را تشویق می‌کند، وقتی یک تمرین در کلاس یا یک بازی فوتبال پیش روی اوست، خدا به ما نگاه می‌کند و به ما اطمینان می‌دهد: من به شما اعتماد دارم. شما آن را انجام دهید من آنجا هستم و در کنار شما هستم. یا دقیقاً همانطور که مادر خم شده و هنگام صدمه دیدن فرزند خود به او لبخند می‌زند، وقتی غمگین یا ناامید است، پس خداوند در کنار ماست و به ما تسلی می‌دهد، اشک‌هایمان را خشک می‌کند و زخم‌هایمان را بهبود می‌بخشد. این، جامعه عزیز، به معنای نعمت و برکت است. محبت و مراقبت خداوند در آنجا به ما داده می‌شود.

در عهد عتیق معمولاً برکات بسیار بیشتر از آنچه امروز انجام می‌دهیم تصور می‌شود. در مورد نعمت بسیار واضح صحبت می‌کند، چه از نظر مادی: یک گله بزرگ، رفاه، فرزندان بسیار، مراتع و چراگاه‌های امن، از صلح و رفاه برخوردار بودند. در موارد بسیار ملموس و قابل لمس در زندگی روزمره که نعمت خدا را تجربه کردید، می‌دانستید که خداوند وعده دهنده معیشت ما است.

بعضی از این تجربیات امروزه هم وجود دارند، مانند اینکه ما برای یکدیگر "برکت روزی" آرزو می‌کنیم. برای بسیاری، "نعمت و برکت" اکنون از بین رفته است، به طوری که شخص فقط می‌گوید "رزق و روزی!" اما این امر همچنین یاد خدا را به عنوان اهداکننده هدایای خوب از بین می‌برد.

ما همچنین عموماً عادت کرده‌ایم که شخصاً نعمت‌های خدا را ستایش کنیم. نعمت و برکت معمولاً در کلیسا بیشتر دریافت می‌شود، تا در خانه. این موضوع در همکاری‌های ما خیلی خوب عمل می‌کند. فراموش نخواهم کرد که چگونه من به عنوان یک دانشجوی الهیات، خانم پیری را در هنگام مراسم پرستش که در پیش من ایستاده بود، مورد برکت قرار دادم. او با یک مهربانی وصف‌ناپذیر نزد من آمد و سخنان او با این تشویق و اعتمادبه‌نفس بود، این تشویق و این عشق سرچشمه‌ای شد برای من. من برای هر دانش‌آموز الهیات آرزوی برکت می‌کنم. همه ما وقتی می‌خواهیم از چیزی خداحافظی کنیم و یا مشکلی را حل کنیم، یا وقتی چیز جدیدی پیش روی ماست می‌توانیم از این نوع تشویق استفاده کنیم. به همین دلیل است که در خانواده ما بخشی از مراسم شب بخیر برای فرزندانمان بود که در پایان دست خود را روی سر آنها می‌گذاشتیم و به آنها نعمت و برکت وعده می‌دادیم. ما مانند پدران عهد عتیق برای فرزندان خود نعمت‌های خدا را که در زندگی خود تجربه کرده بودیم آرزو می‌کردیم. گاهی اوقات با مراجعه به بیماران در بیمارستانها، نعمت‌های خدا را به دست می‌آوریم. به این ترتیب، نزدیکی خدا را می‌توانیم تجسم کنیم و ما را یقین می‌دهد: "خدا مرا در هر آنچه به من می‌رسد محافظت می‌کند. او برای من آنجا است و از من حمایت می‌کند."

بنابراین ، جماعت عزیز ، ما بعد از هر مراسم پرستش به تنهایی و به تنهایی - بلکه با خدا در کنار ما - به خانه و هفته بعد می رویم. او می خواهد ما را با حمایت خود ، با فیض و آرامش همراهی کند. او می خواهد در این زمینه حامی ما باشد و ما می توانیم ردپای این نعمت را در همه زمینه های زندگی خود کشف کنیم: در سلامتی و حفظ در مسیرهای خود ، در موفقیت آنچه سعی کرده ایم و در جلوگیری از بدبختی ، در همکاری صمیمانه در خانواده ها و دوستان ، با فراهم آوردن آنچه برای زندگی لازم داریم ، و در آرامش درونی و بیرونی. همه اینها نشانه نعمت غنی و بی پایان خداوند است. اینها نشان می دهند که خدا چگونه به سمت ما روی می آورد و با مهربانی به ما نگاه می کند. او با ما پشیمان نیست ، اما عمیقاً به ما وابسته است.

مثل این خوشا به حال، ما نیز باید دیگران را نیز نعمت و برکت دهیم. آنچه از طرف خدا به دست ما می رسد باید به سوی هموعان ما نیز جاری شود. چگونه کسی که در لوای پاسداری و حفاظت خدا زندگی می کند آیا می خواهد زندگی دیگران را به آسانی در دست گیرد؟ آیا غیر از این ممکن است که این مراقبت عاشقانه ، رفتار ما را نسبت به هموعانمان - نه تنها در خیابانها ، بلکه در روابطمان با فرزندان ، همسران و بزرگانمان - با هدیه زندگی به طور کلی ، فرد از مرحله سلول تخم بارور شده تا جایی که امواج مغزی دیگر قابل اندازه گیری نیستند و دچار مرگ مغزی می شود. آیا می بایست وسوسه شد تا فرد در حال مرگ را به یک فروشگاه لوازم یدکی برای تبادل اندام تبدیل کند؟ نعمت بدان معنی است که ما اطمینان می دهیم که سایر افراد به ویژه افراد بی دفاع نیز محافظت می شوند ، کسانی که نمی توانند صدای خود را به گوش کسی برسانند ، برای آنها جامعه هیچ فایده دیگری ندارد و کمکی به آنها نمی کند ، دیگر این جامعه هیچ خاصیت و فایده ای ندارد. بهتر زیستن و آسایش شخصی آنها در همکاری ما به یک استاندارد ارزشمند مهم تبدیل می شود ، که این همان فیض و رحمت است.

کسانی که خود این تجربه را داشته اند که چگونه به آنها ، به صورت دوستانه نگاه شده است ، ببینید چگونه خداوند به چنین افرادی امکان می دهد که به رغم همه ناکامی ها ، دوباره روی پا بایستند، پس به آنها در جایگاهی که قرار دارند ، اعتماد کنید و آنها را ترغیب کنید ، روی اشتباهات و نقاط ضعف متمرکز شوید ، فقط از هر چیزی که حداقل ۱۵۰ درصد کامل نباشد شکایت دارید؟ چگونه کسی که در مسیری که زیر نگاه مهربان و دوست داشتنی خدا قدم می گذارد ، با چهره ای ناسپاس دور می شود و از وظایف خود و هموعان خود ناراضی است؟ چگونه کسی که خدا به او وعده رحمت خود را وعده داده است ، همچنان باید از اشتباهات خود یا دیگران غصه بخورد و چه ناامیدی و جراحاتی را بر خود وارد کرده است؟ نعمت بدان معنی است که ما مراقبت می کنیم که دیگر به گناه نیفتیم ، و آن اینکه ما چیزهای خوب را اگر بعضاً ناموفق بشویم ، تشخیص می دهیم و درک می کنیم و در تلاش برای آشتی و صلح با کوچک و بزرگ هستیم. "دیگران را ببخشید ، درباره آنها به نیکی سخن بگویید و همه چیز را به بهترین وجه انجام دهید" - این توصیه ای از مارتین لوتر است که در این راه کمک شایانی خواهد کرد.

بعد از همه اینها ، نعمت های خدا برای همه است. ما همیشه کسانی هستیم که محدودیت هایی را تعیین می کنیم. ما عادت داریم که همدردی و ضد همدردی خود را بپراکنیم : ما به افرادی که دوستشان داریم می پردازیم. ما از افرادی که آنها را رد می کنیم و یا فکر می کنیم هیچ ارتباطی با ما ندارند ، دور می شویم. اما خدا چنین نمی کند - به لطف او! - اینطور نیست او می خواهد نعمت خود را برای همه کار کند. نعمت های او می خواهد در هر مسیر زندگی همه را همراهی کند.

بعضی اوقات این ممکن است مورد تردید باشد زیرا ما هیچ چیزی از نعمت خدا را در زندگی خود احساس نمی کنیم. خدا خیلی دور به نظر می رسد کار و وقت آزاد ما یا نگرانی ها ، مشکلات و ترس

های ما بسیار نزدیک هستند . آیا باید اینگونه باشد که نعمت خدا فقط در زندگی ما جایگاهی داشته باشد تا آنجا که به او اجازه می دهیم برود و آن را با خود ببرد؟

این بدان معنی است که مراقبت خداوند به رفتار ما بستگی دارد - نه به قول او . عشق او به ماست ، حتی اگر به آن نزدیک شویم ، اما این برای ما آزمایشی است تا بتوانیم در را به سوی پروردگار گشوده و رو به سوی او آوریم . گاهی اوقات می تواند چیزی شبیه به مسابقه کشتی بین او و ما باشد . کتاب مقدس داستان تقریباً عجیب را شرح می دهد که چگونه یعقوب توسط غریبه ای ناشناس در تاریکی مورد نبرد واقع می شود و درگیر نبرد برای زندگی و مرگ می شود . یعقوب می فهمد که در این نبرد سرنوشت با خدا دست به گریبان است ، با خدای غیرقابل درک و دوردست . اما او به این خدای چسبیده است ، او را رها نمی کند . "من تو را رها نخواهم کرد ، تا تو مرا برکت دهی ،" . و سرانجام ، هنگامی که نور روز جدید فرا می رسد ، او مبارک می شود . آن شب او را ناامید نکرد . او میدان را لمس می کند . اما او برای گرفتن برکت از خدا تلاش کرد که در شب تاریک با خستگی بسیار وصف ناپذیر عمل کرد .

گاهی اوقات می توان از ما انتظار داشت که نعمت های خدا را شکست دهیم ، و ممکن است فقط از میدان خارج شویم . نعمت خدا تنها در جایی آشکار نمی شود که همه چیز روان و شاد اجرا می شود . از مسیح می توان دریافت که نزدیکی و مراقبت او نیز معتبر است در جایی که همه چیز مانند شکست و عذاب به نظر می رسد . او به ما اطمینان داد که هیچ چیز ما را محکوم نمی کند . از طریق او به ما وعده داده شد ، که هیچ چیز نمی تواند ما را محکوم کند و ما از محبت او جدا شویم . بنابراین می توانیم مطمئن باشیم: هر اتفاقی بیفتد ، خداوند ما را با نعمت و برکت خود همراه می کند . او از ما مراقبت می کند ، او برای ما ایستاده است ، او برای ما اینجاست . همه چیز ناشی از این نعمت است . آمین